

Downloaded via the EU tax law app / web

62016CJ0305

WYROK TRYBUNAŹU (trzecia izba)

z dnia 14 grudnia 2017 r. (*1)

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 11 cz. 1 pkt 1 lit. a) – Podstawa opodatkowania – Artykuł 17 – Prawo do odliczenia – Artykuł 27 – Szczególne zasady stanowiące odstępstwo – Decyzja 89/534/EWG – System sprzedaży oparty na dostawie towarów za pośrednictwem osób niepodlegających opodatkowaniu – Opodatkowanie na podstawie wartości wolnorynkowej towaru ustalonej na ostatnim etapie sprzedaży – Wzrost kosztów poniesionych przez te osoby

W sprawie C-305/16

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) [sąd pierwszej instancji (izba podatkowa), Zjednoczone Królestwo] postanowieniem z dnia 25 maja 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 30 maja 2016 r., w postępowaniu:

Avon Cosmetics Ltd

przeciwko

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes izby, J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby i M. Vilaras (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Bobek,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 31 maja 2017 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

–

w imieniu Avon Cosmetics Ltd przez D. Scoreya, QC, oraz R. Cordara, QC, upoważnionych przez A. Cook, I. Hyde'a i S.P. Portera, solicitors,

–

w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez J. Kraehling, G. Brown i D. Robertsona, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez M. Hall, QC,

–

w imieniu Rady Unii Europejskiej przez J. Bauerschmidta, E. Moro i E. Chatziioakeimidou, działających w charakterze pełnomocników,

–

w imieniu Komisji Europejskiej przez L. Lozano Palacios, R. Lyala i A. Lewisa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 7 września 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 2004/7/WE z dnia 20 stycznia 2004 r. (Dz.U. 2004, L 27, s. 44) (zwanej dalej „szóstą dyrektywą”) i rządzących nią zasad w świetle odstępstwa przyznanego decyzją Rady 89/534/EWG z dnia 24 maja 1989 r. upoważniającej Zjednoczone Królestwo do zastosowania w odniesieniu do niektórych dostaw na rzecz sprzedawców niezarejestrowanych jako podatnicy podatku stanowiącego odstępstwo od art. 11 [czł. 1 pkt 1 lit. a)] szóstej dyrektywy (Dz.U. 1989, L 280, s. 54) oraz ważności tej decyzji.

2

Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Avon Cosmetics Ltd (zwaną dalej „Avonem”) a Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs (organem ds. podatków i cła, Zjednoczone Królestwo, zwanym dalej „organem podatkowym”), w przedmiocie między innymi nieuwzględnienia niektórych kosztów poniesionych przez sprzedawców niebędących podatnikami do celów ustalenia podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej (VAT) należnym od Avonu na podstawie decyzji 89/534.

Ramy prawne

Prawo Unii

3

Szósta dyrektywa została uchylona i zastąpiona z dniem 1 stycznia 2007 r. dyrektywą Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

4

Artykuł 2 szóstej dyrektywy stanowi:

„Opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej podlega:

1) dostawa towarów lub [?wiadczanie] us?ug ?wiadczona [dokonywane] odp?atnie na terytorium kraju przez podatnika, który jako taki wyst?puje [dzia?aj?cego w takim charakterze];

[...].

5

Artyku? 4 ust. 1 tej dyrektywy stanowi?:

„»Podatnikiem« jest ka?da osoba wykonuj?ca samodzielnie i niezale?nie od miejsca zamieszkania [od jej miejsca] dzia?alno?? gospodarcz?, okre?lon? w ust. 2, bez wzgl?du na cel czy te? rezultaty takiej dzia?alno?ci”.

6

Zgodnie z art. 11 wspomnianej dyrektywy:

„A. Na terytorium kraju

1. Podstaw? opodatkowania jest:

a)

w odniesieniu do dostaw towarów i us?ug innych ni? wymienione lit. b), c) i d) poni?ej wszystko, co stanowi warto?? otrzymanego wzajemnego ?wiadczania, które dostawca lub ?wiadcz?cy us?ugi otrzymuje lub powinien otrzyma? od kupuj?cego, klienta lub osoby trzeciej, z tytu?u takich dostaw, w??cznie z subwencjami zwi?zanymi bezpo?rednio z cen? takich dostaw;

[...].

7

Artyku? 17 tej?e dyrektywy, zatytu?owany „Powstanie i zakres prawa do odlicze?”, stanowi?:

„1. Prawo do odliczenia powstaje w momencie, w którym odliczany podatek staje si? wymagalny.

2. O ile towary i us?ugi s? u?ywane do celów zawieranych transakcji podlegaj?cych opodatkowaniu, podatnik jest uprawniony do odliczenia od podatku, który zobowi?zany jest zap?aci?, nast?puj?cych kwot:

a)

nale?nego lub zap?aconego [VAT] od towarów lub us?ug dostarczonych lub które maj? by? podatnikowi dostarczone przez innego podatnika;

[...].

8

Artyku? 27 szóstej dyrektywy mia? nast?puj?ce brzmienie:

„1. Rada, stanowi?c jednog?o?nie na wniosek Komisji, mo?e upowa?ni? ka?de z pa?stw cz?onkowskich do wprowadzenia specjalnych ?rodków stanowi?cych odst?pstwo od stosowania przepisów niniejszej dyrektywy w celu uproszczenia procedury poboru podatków oraz

zapobieżenia niektórym rodzajom oszustw podatkowych lub omijania [unikania] opodatkowania. Rodki podjęte w celu uproszczenia procedury poboru podatków, z wyjątkiem nieznacznego zakresu, nie mogą wpływać na ogólną kwotę dochodu podatkowego państwa członkowskiego osiągniętego w końcowym etapie konsumpcji.

2. Państwo członkowskie, które wprowadzi rodki wymienione w ust. 1 informuje o nich Komisję oraz dostarcza Komisji wszelkich stosownych informacji [...].

[...]”.

9

Motywy od drugiego do piątego, dziewięty i dziesiąty decyzji 89/534 stanowią:

„Zjednoczone Królestwo zostało upoważnione decyzją 85/369[...], uznane za przyjęte w dniu 13 czerwca 1985 r., zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 ust. 4 szóstej dyrektywy, do wprowadzenia, na okres dwóch lat, odstąpienia od szóstej dyrektywy w celu zwalczania unikania opodatkowania;

niektóre struktury sprzedaży oparte na sprzedaży towarów przez osoby podlegające opodatkowaniu osobom niepodlegającym opodatkowaniu w celu sprzedaży detalicznej prowadzą do unikania opodatkowania na końcowym etapie konsumpcji;

w celu zapobieżenia takiemu unikaniu opodatkowania Zjednoczone Królestwo stosuje środek pozwalający organom podatkowym na wydawanie decyzji administracyjnych, w wyniku których następuje opodatkowanie dostaw dokonanych przez podatników działających w ramach takich struktur sprzedaży na podstawie wartości wolnorynkowej na etapie sprzedaży detalicznej;

Środek ten stanowi odstępstwo od art. 11 [członek A pkt 1 lit. a)] szóstej dyrektywy, zgodnie z którym w systemie wewnętrznym podstawą opodatkowania w odniesieniu do dostaw towarów i usług jest wszystko co stanowi wartość otrzymanego wzajemnego świadczenia, które dostawca lub świadczyca usługi otrzymuje lub powinien otrzymać od kupującego lub osoby trzeciej;

[...]

w wyroku z dnia 12 lipca 1988 r. [Direct Cosmetics i Laughtons Photographs (138/86 i 139/86, EU:C:1988:383)] Trybunał Sprawiedliwości orzekł między innymi, że art. 27 szóstej dyrektywy umożliwia przyjęcie środka stanowiącego odstępstwo takiego jak sporny w tej sprawie, pod warunkiem że wynikające z tego odmienne traktowanie jest uzasadnione obiektywnymi okolicznościami;

aby mieć pewność, iż warunek ten został spełniony, Komisja musi być informowana o wszelkich decyzjach administracyjnych wydanych przez organy podatkowe w związku z odnośnym odstępstwem;

[...] [tę umaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej]”.

10

Artykuł 1 tej decyzji stanowi:

„W drodze odstępstwa od art. 11 [członek A pkt 1 lit. a)] szóstej dyrektywy upoważnia się Zjednoczone Królestwo do wprowadzenia, w przypadkach gdy struktura sprzedaży oparta na dostawach towarów za pośrednictwem osób niepodlegających opodatkowaniu skutkuje brakiem

poboru podatku na końcowym etapie konsumpcji, środka określającego, że podstawą wymiaru podatku dla dostaw na rzecz takich osób powinna być wolnorynkowa wartość towarów określona na tym etapie”.

Prawo Zjednoczonego Królestwa

11

Artykuł 1 ust. 1 Value Added Tax Act 1994 (ustawy z 1994 r. o podatku od wartości dodanej, zwanej dalej „ustawą z 1994 r.”) przewiduje:

„VAT pobierany jest zgodnie z przepisami niniejszej ustawy od

(a)

dostawy towarów lub świadczenia usług dokonanych w Zjednoczonym Królestwie [...]”.

12

Artykuł 1 ust. 4 tej ustawy stanowi:

„VAT pobierany jest od każdej dostawy towarów lub każdego świadczenia usług dokonanych w Zjednoczonym Królestwie w przypadku podlegającym opodatkowaniu dostaw lub świadczeń dokonywanych przez podatnika w ramach jego działalności gospodarczej.

[...]”.

13

Artykuł 19 ust. 2 omawianej ustawy stanowi:

„Jeżeli dostawa dokonywana jest za zapłatę ceny w pieniądzu, wartość dostawy powiększonej o należny VAT odpowiada tej cenie.

[...]”.

14

Ustęp 2 załącznika 6 do tej ustawy przewiduje:

„Jeżeli:

(a)

całość lub część działalności gospodarczej wykonywanej przez osobę podlegającą opodatkowaniu polega na zaopatrywaniu danej liczby osób w towary przeznaczone do dalszej sprzedaży detalicznej przez te lub inne osoby; oraz

(b)

osoby te nie podlegają opodatkowaniu,

[organ podatkowy] w drodze pisemnych wytycznych wydanych osobie podlegającej opodatkowaniu może określić, by bądźca podstawą opodatkowania wartość każdej takiej dostawy dokonanej przez tę osobę po otrzymaniu wytycznych lub po upływie późniejszego terminu

wskazanego w treści wytycznych stanowiła wartość wolnorynkowa sprzedaży detalicznej”.

15

Na podstawie odstępstwa, o którym mowa w poprzednim punkcie, organ podatkowy wydał pisemne wytyczne dla Avonu („Notice of Direction”, zwane dalej „instrukcją”), sformułowane w następujący sposób:

„Na mocy [pkt 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r.] [organ podatkowy] niniejszym wskazuję, że po dniu 1 lipca 1985 r. wartości podstawy wymiaru VAT od wszelkich podlegających opodatkowaniu dostaw towarów:

(a)

dokonywanych przez spółkę na rzecz osób niebędących podatnikami [...]

(b)

przeznaczonych do sprzedaży detalicznej prowadzonej przez osoby, o których mowa w lit. a) powyżej, lub inne osoby,

winna być wartość wolnorynkowa sprzedaży detalicznej”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

16

Avon prowadzi działalność w zakresie produkcji i sprzedaży wyrobów głównie do użytku kosmetycznego. Ich sprzedaż detaliczna jest prowadzona za pośrednictwem niezależnych przedstawicielek (zwanymi dalej „konsultantkami”), z których niemal żadna z dokonujących sprzedaży w Zjednoczonym Królestwie nie jest podatnikiem VAT, ponieważ nie są one zarejestrowane do celów VAT i nie osiągały obrotu wystarczającego do objęcia ich obowiązkiem w zakresie tego podatku.

17

Sprzedaż przez Avon produktów tym konsultantkom odbywa się po cenie obniżonej w stosunku do ceny sprzedaży detalicznej przewidzianej przez Avon i podlega opodatkowaniu VAT. Natomiast ze względu na brak opodatkowania konsultantek prowadzona przez nie sprzedaż detaliczna nie podlega opodatkowaniu VAT.

18

System ten powoduje, że różnica między ceną sprzedaży detalicznej a ceną uiszczaną przez konsultantki na rzecz Avonu nie jest objęta VAT.

19

W celu rozwiązania tej sytuacji Zjednoczone Królestwo, w szczególności poprzez Finance Act z 1977 r. (ustawa finansowa z 1977 r.), przyznało organowi podatkowemu kompetencje do wydawania osobom zobowiązanym do zapłaty VAT wytycznych, aby należny od nich podatek był obliczany z uwzględnieniem ceny sprzedaży detalicznej.

20

Zgodnie z art. 27 ust. 5 szóstej dyrektywy Zjednoczone Królestwo poinformowało o tym rodzaju Komisję Wspólnot Europejskich jako o specjalnym rodzaju stanowiącym odstępstwo w rozumieniu ust. 1 wspomnianego artykułu, który zamierza stosować po wejściu w życie szóstej dyrektywy w dniu 1 stycznia 1978 r.

21

Decyzję Rady 85/369/EWG z dnia 13 czerwca 1985 r., zatytułowaną „Zastosowanie art. 27 szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w dziedzinie [VAT] (Zezwolenie na rodzaj stanowiący odstępstwo, ??dany przez Zjednoczone Królestwo i mający na celu zapobieganie określonym rodzajom unikania opodatkowania)” (Dz.U. 1985, L 1999, s. 60) rodzaj stanowiący odstępstwo został dopuszczony na okres dwóch lat i następnie przedłużony na dwa kolejne lata.

22

Rozpatrując wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczące zastosowania rodzaju stanowiącego odstępstwo dopuszczonego decyzją 85/369, Trybuna nie dopatryła się elementów mogących podważyć wartość owej decyzji (wyrok z dnia 12 lipca 1988 r., *Direct Cosmetics i Laughtons Photographs*, 138/86 i 139/86, EU:C:1988:383).

23

Decyzją 89/534 Rada przedłużyła wydane Zjednoczonemu Królestwu upoważnienie do zastosowania odstępstwa od art. 11 cz. 1 pkt 1 lit. a) szóstej dyrektywy w celu uniknięcia braku opodatkowania na końcowym etapie konsumpcji.

24

Na podstawie pkt 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r., przyjętego na podstawie tej decyzji oraz instrukcji, podstawa opodatkowania Avonu w zakresie VAT odpowiada wartości sprzedaży na końcowym etapie konsumpcji towarów dostarczonych przez Avon osobom niebędącym podatnikami. Innymi słowy, na podstawie tego systemu VAT od produktów sprzedawanych przez Avon konsultantom jest obliczany na podstawie nie ceny netto, po jakiej Avon sprzedaje im te produkty, lecz ceny, po jakiej konsultantki powinny je sprzedawać klientom, przy czym ta nadwyżka VAT pokrywa Avon. Jednakże w praktyce organ podatkowy dokonuje w tym obliczeniu dwóch dostosowań, aby uwzględnić fakt, iż niektóre produkty są kupowane przez konsultantki niebędące podatnikami na użytek osobisty oraz iż niektóre produkty są przez nie sprzedawane ze zniżką.

25

Avon złożyła do sądu odszkodowawczą skargę o zwrot nadpłaty VAT w łącznej kwocie blisko 14 mln funtów (GBP) (około 15792000 EUR) na tej podstawie, że system opodatkowania mający do niego zastosowanie na podstawie instrukcji nie uwzględnia podatku dotyczącego kosztu nabycia przez konsultantki artykułów demonstracyjnych, przeznaczonych do zwiększenia sprzedaży, które to artykuły są im sprzedawane przez Avon ze zniżką, w której nie stosowana do innych artykułów. Zatem zdaniem Avonu, ponieważ zakup tych artykułów stanowi koszty sprzedaży, to gdyby konsultantki miały status podatnika, mogłyby odliczyć VAT od tych zakupów.

26

W konsekwencji instrukcja wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia zamierzonego celu, i skutkuje zapłatą nadwyżki VAT ze względu na brak dostosowania w celu uwzględnienia VAT

ponoszonego przez konsultantki od zakupu artykułów demonstracyjnych. Stanowi to więc naruszenie zasad proporcjonalności, równego traktowania i neutralności podatkowej, a także niekorzystną sytuację konkurencyjną między Avonem a przedsiębiorcami stosującymi tradycyjne metody sprzedaży, którzy nie ponoszą tego obciążenia VAT.

27

Avon podnosi również, że we wniosku do Komisji o przyznanie odstąpienia Zjednoczone Królestwo nie dostarczyło wszelkich stosownych informacji w rozumieniu art. 27 ust. 2 szóstej dyrektywy, podczas gdy problem rozbieżności w traktowaniu w zakresie VAT mającego zastosowanie do artykułów demonstracyjnych był już znany. Zatem wniosek, jaki formułuje on przed sądem odsyłającym, zasadniczo ma na celu dostosowanie należnego VAT, tak aby uwzględnić VAT mający zastosowanie do tych artykułów demonstracyjnych, a pomocniczo – stwierdzenie nieważności decyzji 89/534, pkt 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r. oraz instrukcji.

28

Organ podatkowy przypomina, że przepis ten ma na celu zapobieżenie utracie wpływów ze sprzedaży, które nie są objęte VAT od ceny detalicznej. Jest on zdania, że nieuwzględnienie VAT zapłaconego przez konsultantki od nabycia artykułów demonstracyjnych nie stanowi zagrożenia zasad proporcjonalności, równego traktowania i neutralności ani nie powoduje zakłócenia konkurencji, ponieważ Avon wybrał strukturę działania i podejście rynkowe inne niż tradycyjni sprzedawcy oraz że Avon i owi sprzedawcy prowadzą działalność na różnych rynkach, nawet jeśli sprzedawane produkty są podobne. Okoliczności te uzasadniają odmienne traktowanie podatkowe.

29

Ponadto zdaniem tego organu nie należy niepotrzebnie komplikować obliczania i poboru VAT dla podatników i władz podatkowych. Przyjęcie argumentów Avonu prowadziłoby do tego, że konsultantki niebędące podatnikami ponosiłyby znaczne obciążenie administracyjne.

30

Organ podatkowy podnosi, że nie można interpretować ust. 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r. w ten sposób, że Avon mógłby odliczyć VAT zapłacony przez konsultantki od nabycia artykułów demonstracyjnych, chyba że wykraczać poza zezwolenie udzielone przez Radę, poza właściwe przepisy oraz zasady, zgodnie z którym wyjątek od standardowego mechanizmu VAT należy interpretować ściśle.

31

Wyrokiem wstępnym z dnia 19 lutego 2014 r. sąd odsyłający uznał, że treść decyzji 89/534, powtórzona w ust. 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r., nie pozwala na uwzględnienie podatku zapłaconego przez konsultantki od nabycia artykułów demonstracyjnych, co prowadzi do powstania podatku „reszkowego”, czyli podatku naliczonego, którego nie można odzyskać. Wynioskował on z tego, że ten ostatni przepis tworzy nieuczciwą konkurencyjną sytuację między Avonem a podmiotami sprzedającymi za pośrednictwem detalistów będących podatnikami. Zatem ust. 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r. wykracza poza to, co jest niezbędnym do osiągnięcia celu zapobiegania unikaniu opodatkowania.

32

Uznając, że przepis ten powtarza brzmienie użyte w decyzji 89/534 i wywiłoby wątpliwości co do

ważności tej decyzji w szczególności w świetle zasady neutralności podatkowej, sąd odsyłający uznał za stosowne zwrócić się do Trybunału z pytaniem dotyczącym tej kwestii.

33

W tych okolicznościach First-tier Tribunal (Tax Chamber) [sąd pierwszej instancji (izba podatkowa)] postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1)

Czy w razie sprzedaży towarów (»materiałów wspierających sprzedaż«) przez sprzedawcę bezpodległego na rzecz detalistów niezarejestrowanych jako podatnicy bądź w razie zakupu towarów i usług przez detalistę niezarejestrowanego jako podatnik od stron trzecich (»towary i usługi osób trzecich«), które w obu przypadkach są wykorzystywane przez detalistę niezarejestrowanego jako podatnik pomocniczo w działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży innych towarów, również nabywanych od sprzedawcy bezpodległego oraz stanowiącej przedmiot środków administracyjnych wprowadzonych na podstawie odstępstwa ostatnio dopuszczonego decyzją [89/534] [...] (zwanego dalej »odstępstwem«), odpowiednie upoważnienia, przepisy wykonawcze lub środki administracyjne naruszają odpowiednie przepisy lub zasady prawa Unii Europejskiej w zakresie, w jakim wymagają od sprzedawcy bezpodległego obliczania podatku należnego na podstawie cen sprzedaży innych towarów stosowanych przez detalistów niezarejestrowanych jako podatnicy bez odliczenia kwot VAT zapłaconych przez detalistę niezarejestrowanego jako podatnik w związku z zakupem materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich?

2)

Czy Zjednoczone Królestwo, występując z wnioskiem o udzielenie przez Radę upoważnienia do odstępstwa [o którym mowa w ust. 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r.], było zobowiązane do powiadomienia Komisji o tym, że detaliści niezarejestrowani jako podatnicy VAT są obciążeni podatkiem VAT od zakupu materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich, wykorzystywanych do celów działalności gospodarczej, oraz odpowiednio o tym, że konieczne było wprowadzenie korekty do tego odstępstwa uwzględniającej ów niepodlegający zwrotowi naliczony lub nadpłacony podatek?

3)

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie powyżej:

a)

Czy którekolwiek z odpowiednich upoważnień, przepisów wykonawczych lub środków administracyjnych mogły i powinny być interpretowane w sposób dopuszczający odliczenie w odniesieniu do (i) niepodlegającego zwrotowi poniesionego przez detalistów niezarejestrowanych jako podatnicy VAT podatku od materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich, które zostały przez nich wykorzystane do celów działalności gospodarczej; lub (ii) VAT pobranego przez [organ podatkowy] w wysokości nadmiernej do podatku, którego poboru uniknięto; lub (iii) potencjalnej nieuczciwej konkurencji między sprzedawcami bezpodległymi, ich detalistami niezarejestrowanymi jako podatnicy VAT oraz przedsiębiorstwami nieprowadzącymi sprzedaży bezpodległej?

b)

Czy

(i)

upoważnienie Zjednoczonego Królestwa do odstąpienia od przepisów art. 11 cz. 1 pkt 1 lit. a) szóstej dyrektywy było niezgodne z prawem?

(ii)

odstąpienie od przepisów art. 17 szóstej dyrektywy jest konieczne jednocześnie z odstąpieniem od przepisów art. 11 cz. 1 pkt 1 lit. a) [o którym mowa w ust. 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r.]? Jeżeli tak, to czy Zjednoczone Królestwo naruszyło prawo poprzez zaniechanie zwrócenia się do Komisji z wnioskiem o upoważnienie do wprowadzenia odstąpienia od przepisów [tego] art. 17?

(iii)

Zjednoczone Królestwo narusza prawo poprzez brak regulacji mechanizmu poboru VAT w sposób dopuszczający możliwość ubiegania się przez sprzedawców bezpodatnych o odliczenie VAT poniesionego przez detalistów niezarejestrowanych jako podatnicy w związku z zakupem materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich do celów działalności gospodarczej?

(iv)

całkowicie lub częściowo odpowiednich upoważnień, przepisów wykonawczych lub środków administracyjnych pozostaje w związku z tym nieważna lub sprzeczna z prawem?

c)

Czy odpowiednie środki zaskarżenia przed Trybunałem [...] albo trybunałem lub sądem krajowym winny skutkować:

(i)

stwierdzeniem, że państwo członkowskie zobowiązane jest do wprowadzenia w ramach odstąpienia [o którym mowa w ust. 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r.] na gruncie prawa krajowego odpowiedniego dostosowania uwzględniającego: a) niepodlegający zwrotowi poniesiony przez detalistów niezarejestrowanych jako podatnicy VAT od materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich, które zostały przez nich wykorzystane do celów działalności gospodarczej; lub b) VAT pobrany przez [organ podatkowy] w wysokości nadmiernej do podatku, którego zapłaty uniknięto; lub c) potencjalną nieuczciwą konkurencją między sprzedawcami bezpodatnymi, ich detalistami niezarejestrowanymi jako podatnicy VAT oraz przedsiębiorstwami nieprowadzącymi sprzedaży bezpodatnej; lub

(ii)

stwierdzeniem nieważności upoważnienia do odstąpienia [o którym mowa w ust. 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r.], a co za tym idzie, samego [tego] odstąpienia; lub

(iii)

stwierdzeniem nieważności przepisów prawa krajowego; lub

(iv)

stwierdzeniem nieważności instrukcji; lub

(v)

stwierdzeniem, że Zjednoczone Królestwo jest zobowiązane do złożenia wniosku o dalsze odstępstwo przewidujące odpowiednie dostosowanie uwzględniające: a) niepodlegający zwrotowi poniesiony przez detalistów niezarejestrowanych jako podatnicy VAT od materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich, które zostały przez nich wykorzystane do celów działalności gospodarczej; lub b) VAT pobrany przez [organ podatkowy] w wysokości nadmiernej do uniknięcia tego podatku; lub c) potencjalną nieuczciwą konkurencję między sprzedawcami bezpośrednimi, ich detalistami niezarejestrowanymi jako podatnicy VAT oraz przedsiębiorstwami nieprowadzącymi sprzedaży bezpośrednio

4)

Czy zgodnie z art. 27 [szóstej dyrektywy] (art. 395 [dyrektywy 2006/112]), podatek, od którego podmiot »uchyla się« lub którego »unikną«, należy obliczać jako utratę dochodu podatkowego netto (uwzględniając zarówno pobrany podatek należny, jak i podatek naliczony podlegający zwrotowi w konstrukcji umożliwiającej uchylenie się od opodatkowania lub jego uniknięcia) przez państwo członkowskie, czy też jako utratę dochodu podatkowego brutto (uwzględniając wyjątkowo podatek należny w konstrukcji umożliwiającej uchylenie się od opodatkowania lub jego uniknięcia) przez państwo członkowskie?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

34

Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłać zasadniczo dąży do ustalenia, po pierwsze, czy art. 17 i 27 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wzajemnie takiemu jak w art. b) przedmiotem postępowania głównego, dopuszczonemu decyzją 89/534 na podstawie art. 27 tej dyrektywy, stanowiłemu odstępstwo od art. 11 cz. 1 pkt 1 lit. a) rzeczony dyrektywy, na mocy którego opodatkowanie VAT spółki prowadzącej sprzedaż bezpośrednią stanowi wartość wolnorynkową towarów sprzedawanych na końcowym etapie konsumpcji, jeżeli owe towary są sprzedawane za pośrednictwem sprzedawców niebędących podatnikami VAT, przy czym w tym sposób nie uwzględnia się VAT naliczonego od artykułów demonstracyjnych nabytych przez tych sprzedawców od wskazanej spółki, a po drugie, czy decyzja 89/534 jest niezgodna z tego względu, że nie zezwala ona Zjednoczonemu Królestwu na uwzględnienie VAT naliczonego przez takich sprzedawców i dotyczącego tych samych artykułów demonstracyjnych, tak i narusza ona zasady proporcjonalności i neutralności podatkowej.

35

W odniesieniu w szczególności do wykładni art. 17 i 27 szóstej dyrektywy należy na wstępie stwierdzić, że zgodnie z decyzją 89/534 odstąpienie przyznane Zjednoczonemu Królestwu na podstawie art. 27 szóstej dyrektywy, które w jego ustawodawstwie przybiera formę ust. 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r., ma na celu zapobieganie unikaniu opodatkowania.

36

Jak już orzekł Trybunał, krajowe środki stanowiące odstąpienie, które służy zapobieganiu oszustwom i unikaniu opodatkowania, należy interpretować ściśle, a jeżeli chodzi o zdefiniowanie w art. 11 szóstej dyrektywy podstawy opodatkowania VAT, odstąpienia dopuszczalne są tylko w zakresie absolutnie niezbędnym do osiągnięcia powyższego celu (wyroki: z dnia 10 kwietnia 1984 r., Komisja/Belgia, 324/82, EU:C:1984:152, pkt 29; z dnia 29 maja 1997 r., Skripalle, C-63/96, EU:C:1997:263, pkt 24).

37

W tym względzie, zgodnie z wynikającą z art. 2 szóstej dyrektywy podstawową zasadą, na której zasadza się VAT, podatek ten stosuje się do każdej czynności w zakresie produkcji lub dystrybucji, po odliczeniu VAT, który obciąża bezpośrednio czynności dokonane na wcześniejszych etapach obrotu, a prawo do odliczenia stanowi integralną część mechanizmu VAT i co do zasady nie może być ograniczane (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 lipca 1995 r., BP Supergaz, C-62/93, EU:C:1995:223, pkt 16, 18; a także z dnia 19 września 2000 r., Ampafrance i Sanofi, C-177/99 i C-181/99, EU:C:2000:470, pkt 34).

38

W niniejszej sprawie, zgodnie z art. 1 decyzji 89/534 i w podobnym brzmieniu, ust. 2 załącznika 6 do ustawy z 1994 r. wprowadza odstąpienie od art. 11 cz. A pkt 1 lit. a) szóstej dyrektywy, upoważniając organ podatkowy do ustalenia podstawy opodatkowania podatnika w zakresie VAT w odniesieniu do produktów, jakie dostarcza on sprzedawcom niebędącym podatnikami, poprzez odniesienie do wartości sprzedaży detalicznej tych wyrobów na rynku. Wynika z tego, że w sytuacji takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego podatek VAT jest w pewien sposób opodatkowany zamiast sprzedawców niebędących podatnikami.

39

Dopuszczony decyzją 89/534 środek stanowiący odstąpienie nie dotyczy jednak zasad regulujących prawo do odliczenia, które są zawarte w art. 17–20 tej dyrektywy, a zatem pozostają stosowane w niniejszym wypadku.

40

Dokładniej nie zezwala on na odstąpienie od art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy, zgodnie z którym podatek jest uprawniony do odliczenia od podatku, który zobowiązany jest zapłacić, należnego lub zapłaconego VAT od towarów lub usług dostarczonych lub które mają być podatnikowi dostarczone przez innego podatnika.

41

Na podstawie tego przepisu podatek dotyczy artykułów demonstracyjnych lub innych towarów i usług nabytych przez sprzedawców, niezależnie od tego, czy są oni podatnikami VAT, nie może zostać odliczony od podatku należnego od spółki sprzedaży bezpośrednio, takiej jak Avon w postępowaniu głównym, która nie nabyła żadnego towaru lub usługi od osoby trzeciej, lecz

przeciwnie – w przypadku artykułów demonstracyjnych sprzedawca jest tym sprzedawcą.

42

Należy ponadto podkreślić, że konsultantki z postępowania głównego, sprzedające produkty w ramach systemu sprzedaży bezpodatkowej, nie są podatnikami VAT, a zatem na podstawie art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy nie są uprawnione do odzyskania całości lub części podatku, jaki został im wykazany na fakturze przez dostawców towarów i usług.

43

Z powyższych rozważań wynika, że na pierwsze pytanie prejudycjalne należy odpowiedzieć, iż art. 17 i 27 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się one rozkowi takiemu jak rozdek b) dotyczący przedmiotem postępowania głównego, dopuszczonemu decyzją 89/534 na podstawie art. 27 tej dyrektywy, stanowiącemu odstępstwo od art. 11 cz. 1 pkt 1 lit. a) rzeczony dyrektywy, na mocy którego podstawą opodatkowania VAT spółki prowadzącej sprzedaż bezpodatkową stanowi wartość wolnorynkowa towarów sprzedawanych na końcowym etapie konsumpcji, jeżeli owe towary są sprzedawane za pośrednictwem sprzedawców niebędących podatnikami VAT, nawet jeżeli ten rozdek stanowiący odstępstwo w żaden sposób nie uwzględnia VAT naliczonego, dotyczącego artykułów demonstracyjnych nabytych przez tych sprzedawców od rzeczony spółki.

44

W odniesieniu do ważności decyzji 89/534 należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że aby akt Unii dotyczący systemu VAT był zgodny z zasadą proporcjonalności, przepisy, jakie zawiera, muszą być uznane za odpowiednie i niezbędne z punktu widzenia realizacji szczególnego celu, któremu służy, wywierając jednocześnie jak najmniejszy wpływ na cele i zasady szóstej dyrektywy (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 września 2000 r., *Ampafrance i Sanofi*, C-177/99 i C-181/99, EU:C:2000:470, pkt 60; z dnia 29 kwietnia 2004 r., *Sudholz*, C-17/01, EU:C:2004:242, pkt 46).

45

W niniejszym wypadku należy zauważyć, że rozdek stanowiący odstępstwo zawarty w decyzji 89/534 zgodnie z jej motywami od drugiego do czwartego służy zapobieganiu unikaniu opodatkowania oraz ma na celu umożliwienie Zjednoczonemu Królestwu rozwiązania niektórych specyficznych problemów spowodowanych w dziedzinie VAT przez system sprzedaży bezpodatkowej. Ze względu bowiem na obecność sprzedawców niebędących podatnikami na ostatnim etapie sprzedaży system ten powoduje, że dostawy dokonane przez tych sprzedawców na rzecz konsumenta końcowego nie są objęte tym podatkiem.

46

W tym względzie należy stwierdzić, że Trybunał orzekł, że pojęcie „omijania [unikania] opodatkowania” w rozumieniu art. 27 ust. 1 szóstej dyrektywy odpowiada czysto obiektywnemu zjawisku oraz że przepis ten pozwala na przyjęcie rozkwa stanowiącego odstępstwo od zasady podstawowej ustanowionej w art. 11 cz. 1 pkt 1 lit. a) tej dyrektywy, nawet jeżeli działalność podatnika jest wykonywana bez żadnego zamiaru uzyskania korzyści podatkowej, lecz ze względów handlowych (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lipca 1988 r., *Direct Cosmetics i Laughtons Photographs*, 138/86 i 139/86, EU:C:1988:383, pkt 21, 24).

47

Wniosek stanowi o odstępstwo zawarty w decyzji 89/534, w zakresie, w jakim upoważnia on Zjednoczone Królestwo do objęcia podatkiem VAT sprzedaży produktów spółki sprzedaży bezpośrednio konsumentom końcowym dokonywanej przez sprzedawców niepodlegających podatkami poprzez ustalenie podstawy opodatkowania tej spółki w świetle wartości wolnorynkowej sprzedawanych przez nich towarów, pozwala na uniknięcie utraty wpływów podatkowych wynikających z takiego systemu sprzedaży. Taki wniosek wydaje się zatem odpowiedni do realizacji celu polegającego na zwalczaniu unikania opodatkowania.

48

Prawdą jest, że decyzja 89/534 nie pozwala na uwzględnienie w jakikolwiek sposób VAT naliczonego dotyczącego artykułów demonstracyjnych nabytych przez sprzedawców niepodlegających podatkami od spółki sprzedaży bezpośrednio.

49

Jednakże, jak wynika z pkt 40 i 41 niniejszego wyroku, uwzględnienie tego VAT naliczonego w podstawie opodatkowania dostaw, o których mowa w art. 1 decyzji 89/534, stanowiłoby niedopuszczalne odstępstwo od art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy.

50

Ponadto uwzględnienie tego VAT naliczonego w podstawie opodatkowania mogłoby skomplikować pobór VAT w odniesieniu do systemów sprzedaży, o których mowa w tej decyzji.

51

W konsekwencji należy uznać, że decyzja 89/534 nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia celu zwalczania unikania opodatkowania.

52

W drugiej kolejności należy przypomnieć, że zasada neutralności podatkowej sprzeciwia się w szczególności odmiennemu traktowaniu w zakresie VAT towarów lub świadczenia usług podobnych, a więc konkurujących ze sobą (wyrok z dnia 10 listopada 2011 r., *The Rank Group*, C-259/10 i C-260/10, EU:C:2011:719, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

53

W tym względzie należy stwierdzić, że nieuwzględnienie przez decyzją 89/534 VAT naliczonego dotyczącego artykułów demonstracyjnych nabytych przez sprzedawców niepodlegających podatkami od spółki sprzedaży bezpośrednio takiej jak Avon w postępowaniu głównym prowadzi do tego, że rodzaj dystrybucji wyrobów tej spółki ponosi większe obciążenie VAT niż obciążenie spoczywające na wyrobach jej konkurentów. Należy jednak stwierdzić, że taka okoliczność jest jedynie konsekwencją wyboru dokonanego przez taką spółkę systemu sprzedaży bezpośrednio w celu sprzedawania swoich wyrobów.

54

Zatem w świetle rozważań przedstawionych w pkt 47 i 48 niniejszego wyroku zasada neutralności podatkowej nie może być interpretowana jako zezwalająca na uwzględnienie tego VAT w

podstawie opodatkowania dostaw, o których mowa w art. 1 decyzji 89/534.

55

W konsekwencji należy uznać, że decyzja 89/534 wywiera jak najmniejszy wpływ na zasadę neutralności.

56

Z całości powyższych rozważań wynika, że analiza pytania pierwszego nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność decyzji 89/534.

W przedmiocie pytania drugiego

57

Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający zasadniczo dąży do ustalenia, czy art. 27 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wymaga on od państwa członkowskiego, które wnosi o upoważnienie do odstąpienia od art. 11 cz. 1 pkt 1 lit. a) tej dyrektywy, aby informowało ono Komisję, że sprzedawcy niebędący podatnikami ponoszą VAT od zakupu artykułów demonstracyjnych nabytych od spółki sprzedawcy bezpośrednio wykorzystywanych do celów ich działalności gospodarczej, aby ten podatek naliczony został uwzględniony w jakikolwiek sposób w szczególowych zasadach rodzaju stanowiącego odstępstwo.

W przedmiocie dopuszczalności

58

Rząd Zjednoczonego Królestwa uważa, że pytanie drugie jest niedopuszczalne na tej podstawie, że po pierwsze, nie ma żadnego związku z przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, po drugie, Trybunał nie dysponuje elementami stanu faktycznego albo prawnego, które są konieczne do udzielenia użytecznej odpowiedzi na to pytanie, a po trzecie, wniosek o odstąpienie dotyczy art. 11 cz. 1 pkt 1 lit. a) szóstej dyrektywy, a nie jej art. 17, dotyczącego prawa do odliczenia VAT.

59

W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału pytania dotyczące wykładni prawa Unii, z którymi zwróci się do Trybunału sąd odsyłający w ramach stanu prawnego i faktycznego, za którego ustalenie jest odpowiedzialny, przy czym prawidłowość tych ustaleń nie podlega ocenie Trybunału, korzystając z domniemania, i mają one znaczenie dla sprawy. Odmowa wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie zwołanego przez sąd krajowy wniosku jest możliwa tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że wykładnia prawa Unii, o którą wniesiono, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub z przedmiotem postępowania głównego, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje informacjami w zakresie stanu faktycznego lub prawnego niezbędnymi do udzielenia użytecznej odpowiedzi na postawione mu pytania (wyrok z dnia 14 czerwca 2017 r., *Santogal M-Comércio e Reparação de Automóveis*, C-26/16, EU:C:2017:453, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

60

W odniesieniu do pierwszego i trzeciego względu niedopuszczalności podniesionych przez rząd Zjednoczonego Królestwa wystarczy przypomnieć, że, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 97 opinii, gdyby Trybunał interpretował art. 27 szóstej dyrektywy jako wymagający od państwa

członkowskiego, które składa wniosek o upoważnienie do odstąpienia od tej dyrektywy, konkretnych informacji, których brakuje w tej sytuacji, taka odpowiedź mogłaby mieć wpływ na wyrażenie decyzji 89/534, a zatem na wynik sporu w postępowaniu głównym.

61

W odniesieniu do drugiego względu niedopuszczalności podniesionego przez rząd Zjednoczonego Królestwa należy stwierdzić, że w niniejszej sytuacji sąd odsyłający przedstawił ramy prawne i faktyczne, w jakie wpisuje się spór w postępowaniu głównym w sposób dostatecznie dokładny, aby umożliwić zainteresowanym, o których mowa w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przedstawienie uwag, a Trybunałowi udzielenie użytecznej odpowiedzi na zadane mu pytania.

62

Wobec powyższego pytanie drugie należy uznać za dopuszczalne.

Co do istoty

63

Tytułem wstępu należy przypomnieć, że Zjednoczone Królestwo zwróciło się z wnioskiem o odstąpienie na podstawie art. 27 szóstej dyrektywy od jej art. 11 cz. 1 pkt a), który ustanawia zasady ustalania podstawy opodatkowania VAT, w celu zapobiegania unikaniu opodatkowania wynikającego ze sprzedaży wyrobów na końcowym etapie konsumpcji przez sprzedawców niebędących podatnikami tego podatku.

64

Na podstawie art. 27 ust. 2 tej dyrektywy państwo członkowskie chce wprowadzić środki stanowiące od niej odstąpienie dostarcza Komisji wszelkie stosowne informacje.

65

W tym względzie należy podkreślić, że w wyroku z dnia 12 lipca 1988 r., *Direct Cosmetics i Laughtons Photographs* (138/86 i 139/86, EU:C:1988:383), dotyczącym w szczególności wyrażenia decyzji 85/369, w międzyczasie zastąpionej decyzją 89/534, co do zasady identycznej, Trybunał nie wskazał elementów mogących mieć wpływ na wyrażenie tej pierwszej decyzji, po stwierdzeniu w szczególności w pkt 36 tego wyroku, że informacja dla Komisji w wystarczającym stopniu odnosi się do potrzeb, jakie zaspokajają dane rozporządzenie, oraz że zawiera ona wszystkie istotne elementy konieczne do identyfikacji zamierzonego celu.

66

W tym kontekście należy najpierw stwierdzić, że fakt, iż sprzedawcy niebędący podatnikami ponoszą ciężar VAT od zakupu artykułów demonstracyjnych nabytych od spółki sprzedawcy bezpośrednio, takiej jak Avon w sporze w postępowaniu głównym, bez możliwości jego odliczenia, nie wydaje się informacją, która jako taka odnosi się do celu zamierzonego przez dane odstąpienie lub do istotnego mechanizmu odstąpienia, czyli ustalenia wartości podstawy opodatkowania.

67

Wreszcie należy stwierdzić, że okoliczności te nieodwołalnie zmieniają system VAT, ponieważ,

jak ju? stwierdzono w pkt 42 i 48 niniejszego wyroku, sprzedawcy nieb?d?cy podatnikami tego podatku nie mog? wykonywa? ?adnego prawa do odliczenia podatku, jaki zosta? im wykazany na fakturze. Nie mo?na wi?c uzna?, ?e o takiej okoliczno?ci nale?a?o poinformowa? Komisj? wraz z wnioskiem o odst?pstwo, jaki skierowa?o do niej Zjednoczone Królestwo.

68

Wreszcie nie mo?na wymaga? od pa?stwa cz?onkowskiego, gdy zwraca si? ono z wnioskiem na podstawie art. 27 szóstej dyrektywy o upowa?nienie do odst?pstwa, aby wyszczególni?o wszystkie aspekty faktyczne i prawne, które maj? okre?lony zwi?zek z sytuacj?, jak? zamierza ono naprawi?, lecz które z niej nie wynikaj?.

69

Z powy?szych rozwa?a? wynika, ?e na pytanie drugie nale?y odpowiedzie?, i? art. 27 szóstej dyrektywy nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e nie wymaga on od pa?stwa cz?onkowskiego, które wnosi o upowa?nienie do odst?pstwa od art. 11 cz??? A pkt 1 lit. a) tej dyrektywy, aby informowa?o ono Komisj?, ?e sprzedawcy nieb?d?cy podatnikami ponosz? ci??ar VAT od zakupu artyku?ów demonstracyjnych nabytych od spółki sprzeda?y bezpo?redniej wykorzystywanych do celów ich dzia?alno?ci gospodarczej, ?eby ten podatek naliczony zosta? uwzgl?dniony w jakikolwiek sposób w szczegó?owych zasadach ?rodka stanowi?cego odst?pstwo.

W przedmiocie pytania trzeciego

70

W ?wietle odpowiedzi udzielonych na pytania pierwsze i drugie udzielenie odpowiedzi na pytanie trzecie sta?o si? zbyteczne.

W przedmiocie pytania czwartego

71

Poprzez pytanie czwarte s?d odsy?aj?cy zmierza do ustalenia, czy kwota podatku niepobranego ze wzgl?du na istnienie oszustw lub unikanie opodatkowania w rozumieniu art. 27 szóstej dyrektywy odpowiada utracie dochodu podatkowego netto przez pa?stwo cz?onkowskie, czy te? utracie dochodu podatkowego brutto przez pa?stwo cz?onkowskie.

72

W tym wzgl?dzie nale?y stwierdzi?, ?e s?d odsy?aj?cy nie wskazuje przyczyny niewa?no?ci decyzji 89/534, jaka mia?aby by? zwi?zana ze sposobem ustalania kwoty podatku niepobranego ze wzgl?du na oszustwa podatkowe lub unikanie opodatkowania w rozumieniu art. 27 szóstej dyrektywy. Nie wyja?nia on te? motywów, z jakich wyk?adnia tego artyku?u, w zakresie, w jakim dotyczy „oszustw podatkowych lub unikania opodatkowania”, mia?aby mie? znaczenie dla wyniku rozpatrywanego przez ów s?d sporu.

73

W braku tych informacji Trybuna? nie jest w stanie udzieli? u?ytecznej odpowiedzi na czwarte z przedstawionych pyta?, które w zwi?zku z tym nale?y uzna? za niedopuszczalne.

W przedmiocie kosztów

Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1)

Artykuły 17 i 27 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2004/7/WE z dnia 20 stycznia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one środkowi takiemu jak środek budżetowy przedmiotem postępowania głównego, dopuszczonemu decyzją Rady 89/534/EWG z dnia 24 maja 1989 r. upoważniającą Zjednoczone Królestwo do zastosowania w odniesieniu do niektórych dostaw na rzecz sprzedawców niezarejestrowanych jako podatnicy środka stanowiącego odstępstwo od art. 11 [członek A pkt 1 lit. a)] szóstej dyrektywy na podstawie art. 27 tej dyrektywy, stanowiącemu odstępstwo od art. 11 [członek A pkt 1 lit. a)] rzeczony dyrektywy, na mocy którego podstawą opodatkowania podatkiem od wartości dodanej (VAT) spółki prowadzącej sprzedaż bezpośrednią stanowi wartość wolnorynkowa towarów sprzedawanych na końcowym etapie konsumpcji, jeżeli owe towary są sprzedawane za pośrednictwem sprzedawców niebudzących podatnikami VAT, nawet jeżeli ten środek stanowiący odstępstwo w żaden sposób nie uwzględnia VAT naliczonego dotyczącego artykułów demonstracyjnych nabytych przez tych sprzedawców od rzeczony spółki.

2)

Analiza pytania pierwszego nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność decyzji 89/534.

3)

Artykuł 27 szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2004/7, należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on od państwa członkowskiego, które wnosi o upoważnienie do odstępstwa od art. 11 [członek A pkt 1 lit. a)] tej dyrektywy, aby informowało ono Komisję Europejską, że sprzedawcy niebudzący podatnikami ponoszą ciężar VAT od zakupu artykułów demonstracyjnych nabytych od spółki sprzedaży bezpośrednio wykorzystywanych do celów ich działalności gospodarczej, żeby ten podatek naliczony został uwzględniony w jakikolwiek sposób w szczególowych zasadach środka stanowiącego odstępstwo.

Podpisy

(*1) Język postępowania: angielski.